

proletaris de tots
els països: una-vo!

treball

òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 344

Barcelona, 26 d'abril de 1972

Preu: 5 ptes.

1er de Maig d'unitat obrera i d'impuls de la lluita democràtica

La jornada del 1er de Maig imprimeix al nostre país un impuls vigorós a la lluita obrera i popular contra la dictadura.

Enguany la seva preparació ha permès d'efectuar un gran treball d'agitació i de propaganda entre les masses, de celebrar nombroses assemblees i reunions als centres de treball i d'estudi, de fer i distribuir desenes de fulls d'octavetes i manifestos que expressen la coincidència obrera i popular per a reclamar unes millors condicions de vida i de treball, dret de vaga, llibertats sindicals i polítiques.

Independentment del que passi durant les jornades del 28 i 1, convocades per les Comissions Obreres, aquesta activitat prèvia és una contribució valuosa al desenvolupament del moviment obrer. I, cosa encara més important, suposa també un progrés cap a la seva unitat.

A Madrid s'ha creat un "Comitè Coordinador pro 1er de Maig", format per Comissions Obreres, UGT, CNT i FST-UTS. A Catalunya han estat establerts també acords unitaris en algunes localitats del Baix Llobregat, del Vallès Occidental i a la ciutat de Barcelona, entre Comissions Obreres i d'altres organitzacions o moviments de masses obrers, populars i estudiants, així com entre organitzacions locals del PSU i d'altres partits polítics defensors del socialisme.

Tot i que es tracta encara d'acords limitats i a escala local, la seva significació és sens dubte molt gran com a exemples del nou clima imperant en

els medis obrers i revolucionaris. En comptes de la tendència a la divisió que ha dominat en els últims anys, creix ara la tendència a l'apropament, tant en els plantejaments polítics com en les actituds dels dirigents de les organitzacions obreres i revolucionàries.

El PSUC es felicita sincerament d'aquesta evolució, que estimularà per tots els mitjans al seu abast.

DES que van sorgir, concebim les Comissions Obreres com un moviment sociològic de masses, de caràcter unitari, independent dels partits polítics, que determina la seva acció i elegix els seus dirigents mitjançant l'aplicació del principi de la democràcia obrera, a través d'assemblees d'empresa, de ram, de zona o de localitat, fins arribar al nivell nacional o general.

Creiem que les C.O. han d'estar obertes permanentment a tots els treballadors, que C.O. són la forma d'organització dels treballadors en la lluita pels seus drets. Defensem que tota acció obrera, que tots els treballadors en lluita hi tenen cabuda i en són part integrant, fins i tot quan aquests treballadors es neguen a adoptar la denominació C.O. o es consideren part integrant de l'UGT, la CNT i altres grups sindicals clandestins.

Aquesta concepció exigeix dels comunistes un esforç polític permanent per aconseguir que tots els treballadors considerin C.O. com el seu moviment o organització de masses. Però, a més, també el respecte a d'altres punts de vista i al dret dels treballadors

de crear moviments o organitzacions diferents de C.O., així com un treball tenaç a favor de l'enteniment i la col·laboració de tots ells en la lluita contra l'exploració capitalista i en defensa de les aspiracions legítimes de tots els treballadors. La unitat sindical és un objectiu revolucionari irrenunciable, però que només assolirem a través del diàleg i la col·laboració entre els qui tenen criteris i organitzacions diferents, mitjançant el convenciment i la decisió lliure dels mateixos treballadors.

ELS comunistes volem que vinguin al nostre partit tots els lluitadors que s'inspiren en el marxisme-leninisme. Però al mateix temps preconcitem la unitat d'acció entre els partits i grups polítics que aspiren a implantar una societat socialista. En els nostres principis programàtics afirmem que ens proposem de marxar cap al socialisme per una via pluralista, amb la col·laboració amb els partits, organitzacions i moviments de masses que vulguin edificar amb nosaltres una sòlida i àmplia aliança de les forces del Treball i de la Cultura, que concebim com la formació unitària cridada a promoure les transformacions que portaran al triomf del socialisme al nostre país.

I des d'ara maldem per establir relacions d'amistat i col·laboració amb els grups o partits revolucionaris o socialistes pertot arreu on tinguin una presència real i a nivell de Catalunya.

Des de fa anys col·laborem amb el Moviment Socialista de Catalunya i amb el Front Nacional de Catalunya, amb els

(segueix a la pàg. 2)

VISCA EL 1er DE MAIG!

"En ocasió d'aquesta jornada expressem la nostra solidaritat amb els treballadors de tot el món, amb els que construeixen una vida nova als països socialistes i amb els que combaten l'opressió i l'exploració sota el capitalisme".

(De la Crida del C. E. del P. S. U. de Catalunya del 15 d'abril de 1972)

«El magisteri ja esta fart»

Davant la caòtica i calamitosa situació dels mestres "nacionals", agreujada darrerament pel retard en el pagament dels complements i gratificacions des d'octubre!, s'han produït les mobilitzacions de mestres més importants conegudes a Catalunya sota el franquisme.

MIL SIGNATURES

El dia 4 de març 200 mestres van anar a la delegació "provincial" d'Ensenyament Primari de Barcelona a dipositar un document signat per 1.120 mestres, en

1er de Maig...

(ve de la primera pàg.)

quals estem a la CCFPC. Mantenim relacions amistoses amb el PSAN, que participa a l'Assemblea de Catalunya, i fem esforços per establir-ne amb els altres grups i partits socialistes, tot i que una bona part dels materials que publiquen està destinada a denigrar la política i el treball del PSU. Tenim alguns exemples recents d'aquesta actitud del PSU en la signatura de documents conjunts a nivell local amb la Lliga Comunista Revolucionària, i la col.laboració amb la Lliga, amb Bandera Roja i amb altres grups en diverses accions i moviments de masses.

RETEREM encara una vegada la disposició del PSU a col.laborar amb tots els partits i grups socialistes en la defensa dels interessos dels treballadors i de les masses populars en general, a recolzar la seva incorporació a l'Assemblea de Catalunya i a la CCFPC i a establir formes de relació bilateral amb cadascun d'ells.

Considerem que la participació de tots els partits i grups que volen el socialisme al si de la CCFPC, a l'Assemblea de Catalunya i a la lluita per concloure un Pacte per la Llibertat al nivell de l'Estat espanyol, correspondria als interessos més profunds de la lluita pel socialisme, el primer objectiu de la qual és el de liquidar la dictadura franquista i conquistar les llibertats polítiques. La unitat de les forces revolucionàries no es contraposa, al nostre país, a la unitat democràtica. Al contrari, n'és una part i és una condició perquè la classe obrera jugui plenament el paper dirigent al capdavant de tot el poble en la batalla actual, que -repetim- es proposa d'assolir l'objectiu que ocupa el primer pla en la lluita pel socialisme.

Som conscients que tampoc nosaltres estem lliures d'errors i d'insuficiències, i acceptem que el sectarisme és un mal que també ens afecta. Però tenim el propòsit decidit d'aconseguir la unitat obrera, democràtica i revolucionària.

El PSUC, les seves organitzacions i militants, faran tot el que depengui d'ells per tal que els passos unitaris donats en ocasió d'aquest 1er de Maig s'eixamplin i es consolidin.

el qual s'exigia: "El pagament immediat dels complements i gratificacions que ens són deguts. El pagament immediat de les assignacions per casa-habitació. El pagament immediat dels sous encara no liquidats als contractats. I que els retards en la percepció dels nostres havers no es repeteixin d'ara endavant". També hi figuraven altres reivindicacions, com: "Aplicació immediata del coeficient 3'6, puix que estem impartint l'E.S.B. Equiparació del sou dels mestres contractats amb el dels mestres propietaris, puix que uns i altres compleixen la mateixa funció", etc.

SEGONA CONCENTRACIÓ

El dia 22 uns 300 mestres es tornen a concentrar a la delegació. Una comissió de 4 mestres és rebuda, però les respostes són evasives i incompletes. La comissió diu que el magisteri ja està fart d'aguantar, mentre la Llei d'Educació i el Sindicat fan promeses que no es compleixen.

Entre els mestres que esperen, impacients, es llegeix la notícia de la premsa que informa de l'ATUR recent d'un miler de mestres a Madrid entorn d'una plataforma semblant. Tothom aplaudeix. Veient que no resolien les coses, se senten veus que criden: "ATUR, ATUR!".

Apareix la policia armada, i els mestres passen políticament a l'ofensiva, explicant la justícia de les seves reivindicacions als agents, que els escolten però els fan dispersar, sense brutalitats.

ENDAVANT, CAP A LA VICTORIA

No s'ha aconseguit encara els objectius proposats, però el pas donat és molt important. "Hem deixat de ser uns bens", com va dir un dels mestres presents. Una massa considerable s'ha posat en moviment i ha començat a tenir fe en les possibilitats de lluitar i de vencer.

Ja a Terrassa s'havia fet recular la direcció de l'Escola Fàtima, que volia

acomiar 2 mestres i sancionar-ne 5 més, amb la complicitat de l'Ajuntament. En un primer moment, amb la recollida de 250 signatures d'ensenyants de tota la ciutat, s'havien aturat les manobres de la direcció.

La principal garantia de l'èxit és l'enfortiment organitzatiu autònom dels mestres a través de comissions de mestres que puguin dur la direcció de la lluita, estretament lligades a la massa, i elevar-la cap a accions més contundents i efectives; l'ATUR i la VAGA.

Una altra garantia és la capacitat de lligar-se amb altres sectors de l'opinió pública i de promoure accions solidàries. La simpatia envers els mestres existeix ja ara, com ho posa de manifest la propia premsa legal; del que es tracta és de convertir-la en força operativa i mobilitzadora.

L'estat del sistema educatiu opus-franquista és tan catastròfic, que no és amb lleis pomposes sobre el paper -com la Llei d'Educació, d'altra banda claustrista i tecnocràtica- com es resoldrà. Estan sense satisfer les necessitats educatives més elementals de les masses treballadores: els mestres no cobren allò que se'ls deu, falten desenes de milers de llocs escolars només a la ciutat de Barcelona, etc.

Per això la lluita actual dels mestres no és sols una lluita pels seus drets legítims més elementals, sinó també una lluita per un ensenyament primari digne, i interessa així a tota la població. Els treballadors i tots els ciutadans, a través de les Associacions de pares d'alumnes, de les organitzacions -legals o no- dels barris, han de protegir i recolzar activament les reivindicacions dels mestres, sabent que així estaran lliurant les primeres batalles per la transformació democràtica de l'ensenyança i establint bases concretes per l'aliança de les forces del treball i la cultura.

NOTICIES de LLEIDA

Els obrers de l'empresa M.I.L.S.A. van fer vaga total el 14 d'abril, repetició de l'atur també total dels 240 treballadors de l'empresa realitzat la setmana anterior i que havia durat una hora i mitja.

Els treballadors d'aquesta empresa (la majoria dones), dedicada a la matança d'aviram, tenen molts motius de descontent: baixos salaris, mals tractes, excés de gències de rendiment inacceptables. La seva paciència s'esgotà quan van comprovar en els seus fulls de pagament que l'augment recentment fixat pel Govern a 156 ptes els era escamotejat. Units, decidiren de protestar, però la protesta no fou acceptada per l'empresa. Llavors, units en assemblea, van decidir democràticament d'anar a la vaga. Aquest es el camí a seguir.

Continua la batalla entorn de la Seguretat Social Agrària. El 20 d'abril hi va haver a Albatarrés reunió a la Germandat, amb assistència del president de la COSA, Sr. Nadal, que intentà de fer capitular els pagesos que no han pagat la quota. Però els pagesos es mantingueren fermes i el Sr. Nadal va marxar amb la cua entre cames.

També a Lleida arriben els atemptats dels comandos feixistes, que han trencat les vitrines de la llibreria "L'Ancora", de la Pl. de Catalunya. El fet es coristes d'aquests grups, és un símptoma clar del nerviosisme dels ultres.

LA ALIANÇA DE LES FORCES DEL TREBALL I DE LA CULTURA

ELS darrers anys, i més intensament els darrers mesos, la "febre" reivindicativa ha afectat uns sectors fins no fa gaire passius: els tècnics i professionals, les forces de la cultura.

Els moviments d'aquests sectors, centrats en reivindicacions professionals i laborals pròpies, no són casuals. Són el resultat d'una evolució general de la societat i de la divisió del treball, que engendra transformacions sensibles en la situació social dels diferents grups que componen la societat.

El nombre dels tècnics i professionals, dels treballadors intel·lectuals, ha crescut prodigiosament en els últims anys. A la base de l'expansió d'aquests grups hi ha la necessitat de més personal qualificat, necessitat determinada pel progrés en la producció material i els serveis. La demanda de treballadors intel·lectuals augmenta així amb el progrés tecnològic consecutiu a l'acumulació de capital, amb la revolució científico-tècnica.

L'increment quantitatiu de treballadors intel·lectuals implica un canvi qualitatiu: el professional deixa d'estar directament associat a l'exercici del poder econòmic i social i passa a ser un assalariat entre molts altres al servei d'una vasta empresa o entitat (privada o pública). Simultàniament entra en crisi la pràctica liberal de la professió; la medicina de consultori privat, per exemple, perd terreny davant la medicina hospitalària, il·ligada a l'extensió de la Seguretat Social. Així doncs, l'assalariació i la crisi de l'exercici liberal de les professions separen els professionals de la burgesia i els aproximen al proletariat, donant a la gran massa de les forces de la cultura un "status" social semblant al de la classe obrera: el graduat que surt d'una facultat o escola tècnica no té, en general, cap propietat i ha de vendre la seva força de treball per a viure.

Això fa que, per la seva posició objectiva en la societat, les forces de la cultura estiguin tan interessades com la classe obrera en l'enderrocament del règim dels capitalistes i terratinents, l'abolició de la propietat privada i la construcció del socialisme, i que sigui possible i necessari, de cara a la lluita per la democràcia i el socialisme, de constituir una aliança de les forces del treball i de la cultura com a bloc de forces socials essencials per a la revolució.

* * *

Al nostre país el classisme del sistema educatiu fa que la classe obrera i la pagèsia modesta estiguin pràcticament excloses dels estudis superiors. Però malgrat aquesta restricció indignant, que contribueix a mantenir les classes populars en l'opressió, ha augmentat el nombre d'estudiants de nivell superior fins a un punt tal que avui comença a aparèixer un fenomen aberrant: l'excés de l'oferta sobre la demanda de força de treball qualificada. Comencen a haver-hi tècnics, investigadors, metges, ensenyants que no troben feina, i han d'emigrar a l'estranger o acontentar-se amb tasques que no tenen relació amb la seva qualificació professional. Igual que els altres assalariats, els treballadors intel·lectuals es veuen sotmesos a les calamitats de l'atur, la subocupació o l'emigració.

Aquest fet és escandalós tant per als propis interessats, que en són les víctimes directes, com per al país en conjunt. Com és possible que els metges, investigadors i ensenyants no trobin feina, que estiguin en pessimes condicions de treball i remuneració, si les necessitats sanitàries, tècnico-científiques i educatives del país no estan satisfetes ni de lluny? Els culpables no en són els professionals, sinó l'oligarquia i la seva dictadura franquista, que no han estat

capaces de modernitzar l'aparell productiu ni de crear llocs de treball suficients per a absorbir la massa creixent de professionals que surten de les escoles i satisfer així les necessitats del país; que han fet del país una colònia per al capitalisme internacional; que han devastat el país en benefici propi, no sols amb l'explotació dels treballadors i el robatori descarat de l'erari públic, sinó també malgastant els seus recursos naturals i humans i distorsionant-ne el desenvolupament econòmic i social.

Quina resposta dona el règim a l'atur creixent dels professionals?

Incapaç d'adoptar solucions, només hi posa pedaços: 1. La SELECTIVITAT, per tal de frenar l'entrada "excessiva" de joves a les facultats i escoles, quan el que cal és estimular-la i crear, al mateix temps, més llocs de treball. 2. La diversificació ESTAMENTAL i CLASSISTA que permeti de formar una reduïda élite de dirigents superiors destinats als llocs de comandament i a integrar-se en la classe dominant (cicles llargs, universitats privades i autònomes, etc.), al costat d'una gran massa de diplomats i graduats mitjans, cada dia més proletaritzats i dividits encara en múltiples estaments que estimulen els enfrontaments corporativistes. 3. La REPRESSIO com a recurs final contra els moviments reivindicatius, com han pogut comprovar els metges i ensenyants en lluita.

A la política del règim cal oposar en cada sector professional un ampli i potent moviment socio-polític de masses que es vagi il·ligant a tots els altres sectors democràtics en lluita per tal d'avançar cap a l'enderrocament de la dictadura i als canvis d'estructura que permetran d'aportar solucions reals i avançades (no pedaços malthusians) als problemes del país i de les forces de la cultura. Aquests moviments difícilment podran assolir un caràcter de masses si no recolzen en la lluita per les reivindicacions laborals més concretes i elementals. Es a partir d'una àmplia unitat de masses com es podrà anar elevat els objectius i plantejar batalles de més abast. Avui ja apareixen objectius que permeten de lligar les lluites dels professionals amb les dels estudiants (contra la selectivitat i la Llei d'Educació) i dels obrers i el poble en general (contra la repressió i per la democràcia, per una medicina i un ensenyament populars, contra el colonialisme estranger, etc.)

La classe obrera, d'altra banda, si vol jugar plenament el seu paper d'avantguarda, ha de saber que té en les forces de la cultura no uns aliats ocasionals sinó permanents, i ha de buscar terrenys que permetin d'estendre i enfortir la convergència de lluita.

EXPEDIENTS de CRISI

Presentem una breu estadística dels expedients de crisi autoritzats a Barcelona:

Anys	Expedients de crisi	Obrers afectats
1969	190	7.700
1970	217	8.957
1971	739	61.780

El nombre d'expedients de crisi i el d'obers afectats -que s'ha accelerat en 1971-, reflecteix la difícil conjuntura econòmica, determinada per la nefasta política opus- franquista; el malestar que s'estén entre els petits i mitjans empresaris barcelonins coadjuva a l'agreujament del clima social que es respira.

LES JORNADES DE SOLIDARITAT

L'encert de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya de cridar a la mobilització nacional per tal d'imposar el dret a la solidaritat democràtica fent del 8, 9 i 10 d'abril diades de lluita pel seu exercici ha permès d'impulsar i organitzar més àmpliament el poderós moviment de solidaritat que s'estén per tota Catalunya enfront de la violència i l'arbitrarietat dictatorials.

La iniciativa de la Permanent ha estat recolzada per les CC.OO., la Coordinadora dels estudiants universitaris, les Comissions de Solidaritat i les Comissions de Barri en general, per diferents organitzacions i partits de l'oposició, per personalitats, col·legis professionals, parròquies i organitzacions catòliques, per entitats legals, etc. Des de la Presó Model de Barcelona, els presos polítics van enviar llur emotiva adhesió a la Permanent i es van adreçar a les CC.OO. i als treballadors de Catalunya invitant-los a fer sentir la seva veu potent en aquests dies. Els bisbes de Barcelona i Tarragona es van manifestar mitjançant homilies a favor de la solidaritat.

La campanya ha facilitat l'extensió de la solidaritat amb les famílies dels obrers assassinats al Ferrol i les víctimes de la repressió a Galícia.

Durant la preparació i realització de les jornades s'ha portat a terme un ampli treball de propaganda i explicació, com ho testimonia l'edició de 100.000 exemplars, en català i castellà, de la crida de les Comissions de Solidaritat, distribuïts per ciutats i pobles de Catalunya. S'han celebrat assemblees, reunions i actes, s'han efectuat col·lectes, s'han creat noves comissions de solidaritat i s'han enfortit les existents a Terrassa i Sabadell, a Girona i Tarragona, al Baix Llobregat i a Badalona, així com a d'altres indrets.

A Barcelona s'han celebrat assemblees de barri a Gràcia, Camp de l'Arpa, Trinitat, Zona Franca, Guinardó, Eixample, etc., que, malgrat la seva modestia quant al nombre d'assistents, han permès d'impulsar el moviment solidari a cada lloc. S'han recollit diners en algunes fàbriques i barris, així com als centres d'estudi.

Radio Espanya Independent NOVES ONDES

De 7 h. a 7,55: 21, 25, 30 i 39 m.

De 14 h. a 15: 17, 19, 21 i 25 m.

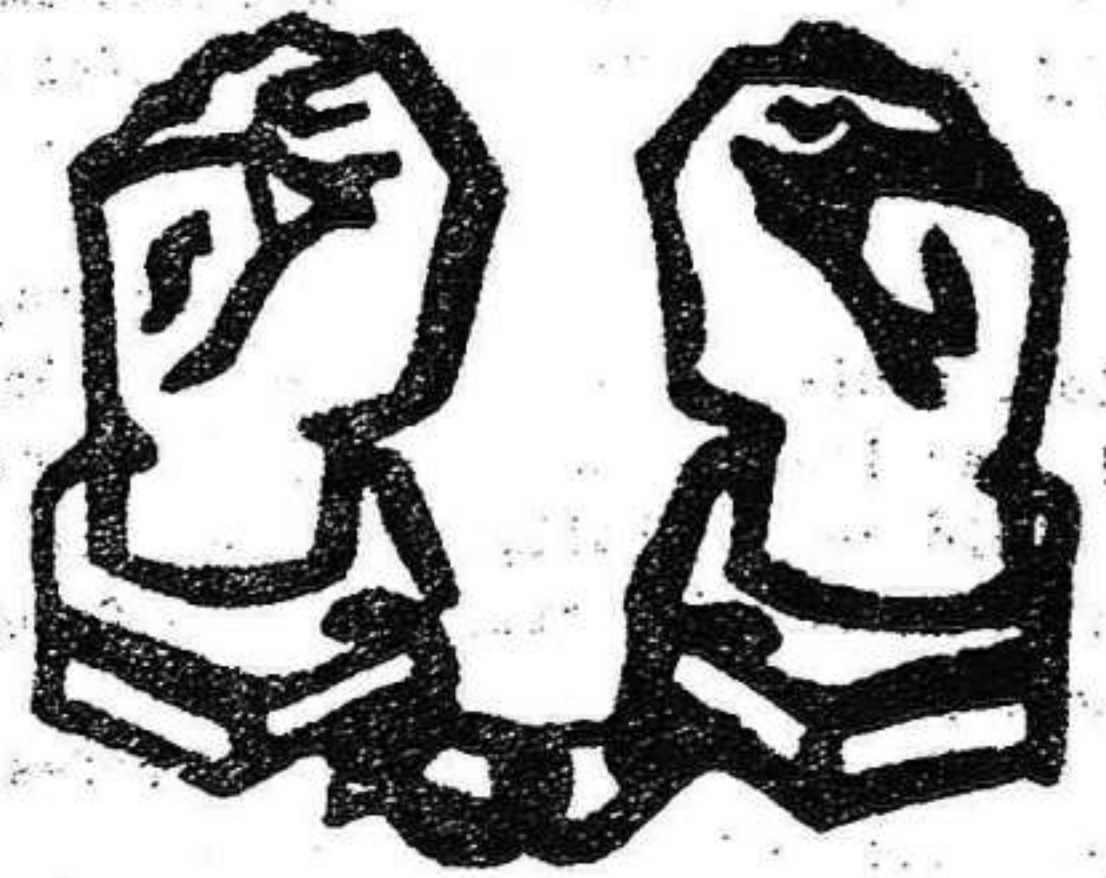
De 17 h. a 0,15: 21, 25, 30 i 39 m.

Dilluns i dijous emissions
en llengua catalana.

El diumenge 9 d'abril, alguns centenars de persones van anar a les presons -malgrat les mesures intimidadores de la BPS i de la policia armada, els quals demanaven carnets, prohibien les concentracions i van efectuar algunes detencions- i van exercir el seu dret a la solidaritat amb els presos polítics, fent-los arribar molts paquets i l'escalfor de la seva presència. Els presos polítics i les seves famílies ja han testimoniats llur gratitud.

Una altra acció solidària important ha estat la realitzada pels estudiants i professors de les dues universitats per la llibertat dels detinguts en motiu de l'anada a la presó, alguns dels quals van ser maltractats. Els estudiants van celebrar assemblees el dilluns i van anar a la vaga; els professors, fins i tot degans i juntes d'alguna facultat, van pressionar directament amb la seva presència davant el Cap de la Policia i el Governador Civil fins a aconseguir el seu alliberament.

Les jornades han creat condicions per avançar amb una més gran audàcia i determinació, obertament, sense clandestinitzar-se (aquesta seria una observació crítica sobre alguns actes d'aquesta setmana, inclòs el d'anar a

les presons), sinó legalitzant-lo, imposant-lo en la pràctica de la lluita. En la seva carta a les CC.OO. i als treballadors de Catalunya, els presos polítics escriuen: "En aquest moment considerem de gran valor la campanya per l'exigència pública i la pràctica del dret a la solidaritat democràtica, que entenem com una demostració amb fets diaris que volem imposar la nostra voluntat de no abandonar els qui participen amb sacrificis en l'esforç vers una societat més justa. (...) Així com en la pràctica estem conquistant el dret a reunir-nos en assemblees a les fàbriques, igualment serà assolit per la pràctica el dret a solidaritzar-se amb els qui combaten amb el poble que sofreix i anhela de viure en llibertat".

Televisió i DEMOCRACIA

Al municipi de Luzzara (Itàlia), l'administració comunista practica des de fa temps la discussió pública dels presupostos comunals. Els projectes de presupost són discutits als llocs de treball abans que el Consell municipal els aprovi definitivament. Darrerament, els comunistes de Luzzara han volgut augmentar la participació ciutadana també en l'última fase de les discussions. Amb aquesta finalitat, han instal·lat una televisió de circuit tancat amb les tele-càmeres a la Sala de l'Ajuntament, connectades amb tots els televisors situats en els locals públics del terme municipal. D'aquesta manera, tots els ciutadans han pogut seguir els debats del Consell. Segons diuen, tothom als locals públics va preferir durant els debats contemplar aquests i no la TV estatal.

Els comunistes de Luzzara ens donen un exemple experimental de com una utilització adequada de la televisió i dels avanços tècnics associats amb ella poden convertir-la en un instrument insubstituïble de democràcia. Més que l'experiència en si mateixa, el que compta és el conjunt de possibilitats que

suggereix quant a l'aprofitament dels mitjans tècnics per tal d'aprofundir la democràcia, de donar transparència a la gestió pública, d'intensificar la comunicació entre dirigents i dirigits.

El capitalisme frena l'aplicació d'aquests mitjans, doncs és un sistema que es basa en l'atomització dels ciutadans, en la seva passivitat cívica i política, en la seva ignorància i desinformació respecte als afers col·lectius. Per això no és casual que a Itàlia, país de democràcia burgesa, siguin els comunistes, i en un municipi comunista, els pioners d'aquesta prova sobre la televisió.

Rectificació

En la llista núm. 3 d'AJUT AL PARTIT, publicada al núm. 343 de TREBALL, a la secció de donatius directes al C.C., a la "Fam. Montserrat" li corresponia la suma de 4.500 ptes, en comptes de 1.500. El total de la llista és doncs de

3 4 8 . 3 4 4 ' 5 0 ptes.

L'Europa dels «deu»: UN GREU PROBLEMA

La problemàtica de la Comunitat Econòmica Europea (CEE) ocupa un lloc destacat en la premsa espanyola i en cert ambients, i moltes personalitats polítiques i especialistes en economia lligats a la gran burgesia s'inclinen clarament per la plena integració d'Espanya al Mercat Comú (MC).

El fet és que, en aquesta qüestió com en d'altres, el règim franquista ha deixat de representar els interessos de la majoria dels grups de l'oligarquia financera, tot i que molts d'ells són encara dintre del sistema i volen imprimir una nova orientació a la política del país sense sacrificar els seus interessos monopolistes. Són conscients que el règim no té autoritat per a enfrontar-se amb la lluita creixent dels obrers, estudiants, professionals i pagesos; que la situació econòmica no es redreça, avançant enmig d'una "reactivació trista" i de la inflació; que el govern franquista no serveix per afrontar la situació d'inferioritat d'Espanya provocada per l'ampliació de la CEE. Per això es parla ja de l'hora del canvi.

"El que preocupa", escriu el Diari de Barcelona (9-4-72), "és que la pressió del canvi faci esclatar el nostre vestit institucional". És, doncs, perfectament lògic que, amb el pretext d'analitzar la problemàtica de la CEE, saltin al "parlament de la premsa i dels col·loquis" el problema polític fonamental, la necessitat de transformacions democràtiques. Però si les dues qüestions estan lligades, no és sols perquè la CEE no admet un règim com el franquista, sinó també perquè els grups oligarquics que busquen una sortida, conscients de l'extrema feblesa del poder actual i del "juancarisme", voldrien estar amarrats a la Comunitat per tal que aquesta els recolzi i els treïés les castanyes del foc davant de dificultats previsibles. Aquest és el veritable sentit del debat, i per aquesta raó s'ignoren o només s'esmenten de passada els inquietants problemes econòmics que ha plantejat l'ampliació de la CEE.

L'ampliació de la CEE de "sis" a "deu" provocarà danys irreparables amb aquest règim. Les concessions dels "sis" a les nostres exportacions globals cobrien el 74 %, xifra que baixará al 64 % amb els "deu". La disminució de la cobertura és més significativa en el sector agrícola, on passa del 63 % al 46 %. Però la situació s'agreuja substancialment si tenim present que les exportacions agrícoles als "quatre" nous membres pugen a 220 milions de dòlars, dels quals 185 milions corresponen a Gran Bretanya. Els drets aranzelaris no sols no experimentaran cap rebaixa en els "quatre", sinó que augmentaran en termes generals del 13 % al 20 %. El preu de la patata de Mataró en el mercat anglès s'encarirà d'un 12-13 %. Segons certes estimacions, l'ampliació de la CEE pot costar a Espanya uns 200 milions de dòlars. A més, a partir del 1er de gener de 1973 entra en vigor el sistema de preus de referència, la retirada de les preferències, les taxes compensatòries, etc., establert en el MC. El més important, però, és la probable pèrdua parcial del mercat britànic, insubstituïble sota aquest règim, per als nostres productes hortofrutícoles i conserves.

Tot això, malgrat la seva gravetat, és gairebé insignificant comparat amb d'altres problemes que s'aproximen. La CEE constituirà aviat una zona de lliure canvi amb 18 països de l'Europa occidental (tots els capitalistes menys Espanya), que pràcticament intercanviaran els articles industrials sense drets aranzelaris. A més, l'Europa dels "deu" té relacions especials amb Marroc, Argèlia i Tunis, el grup d'estats africans i malgaches associats (EAMA) i els de la "Commonwealth": un total de 40 països.

La CEE ampliada absorbeix prop del 50 % de les nostres exportacions. No comptem amb cap altre mercat per a substituir-lo. No es pot argüir, com fa en Samaranch, que "sempre hi ha d'altres alternatives (...)": el món àrab, el món hispanoamericà, els Estats Units, l'apertura a l'Est". Això no són sinó el·lucubracions. El règim franquista no té cap alternativa. Cal destruir-lo.

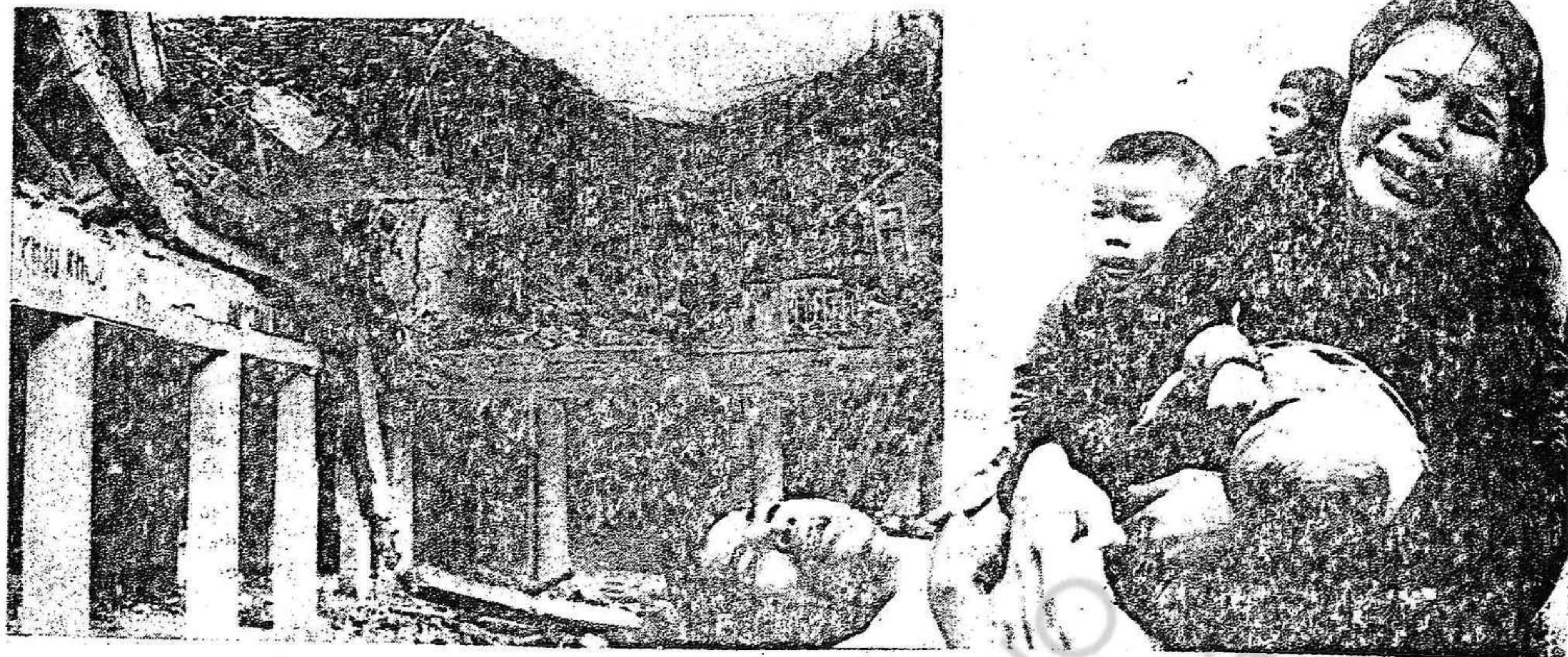
Però tampoc té sortida una solució continuïsta. Unicament una sortida democràtica obrirà grans perspectives de desenrotllament en tots els terrenys, comptant amb un ampli suport del poble, i es guanyarà respecte i audiència dintre i fora de les nostres fronteres.

Hem vist al començament que en el debat entorn de la CEE les posicions s'inclinaven cap a la integració, però cal aclarir que entre aquestes veus estan absents les del món del treball, la qual cosa fa que el debat estigui falsejat des dels seus orígens. Això no és obstacle per a reconèixer la realitat de l'Europa dels "deu", amb la qual caldrà comptar d'ara endavant. Però, si és cert que la seva creació respon a una necessitat objectiva, derivada del propi desenrotllament de les forces productives, no ho és menys que el procés integrador de l'Europa occidental té un caràcter monopolista, està basat en l'explotació de la força de treball. Som conscients que la Comunitat es basarà en nous fonaments qualitius i que els progressos científics i tecnològics s'intensificaran, augmentant conseqüentment la productivitat i l'explotació de la força de treball. Tampoc podem tancar els ulls davant l'enorme retard de la indústria i l'agricultura espanyoles, de la investigació i el nivell i extensió del sistema educatiu -fenòmens avui tan importants-, ni de les estructures fiscals i financeres classistes, etc; ni davant el retard en les esferes política i social, en particular per la falta de llibertats democràtiques.

A l'Espanya franquista, les empreses-clan, tant per la seva tecnologia com pel seu capital, estan en mans d'empreses monopolistes multinacionals controlades des de l'estranger. De les 100 grans empreses espanyoles, al menys a 40 hi ha participació estrangera. Durant el període 1968-70 les inversions autoritzades (que impliquen un mínim del 50 %) procedents dels "sis" han augmentat a Espanya d'un 344 %. Les decisions sobre tot aquest potencial es prenen a l'estranger i serveixen de mitjà de pressió sobre el dòcil règim franquista. Si entrés Espanya al MC assistiriam a una brusca acceleració del pas d'empreses espanyoles a mans dels monopolis internacionals. De fet, d'Espanya en quedaria el nom, però en realitat seria una Espanya dels monopolis multinacionals. A determinats grups econòmics i polítics, que busquen sobre tot recolzament financers i polítics per a garantir els seus privilegis amenaçats, és possible que no els inquieti aquest pervindre i fins i tot és possible que els satisfaci; però a nosaltres comunistes, als treballadors i al poble no ens pot merèixer altra cosa que una completa repulsa.

DAVANT els problemes amb els quals ha d'enfrontar-se Espanya, que no volem minimitzar, necessitem una via pròpia, antimonopolista, no estrangera, que no passa pel MC, sinó per l'enderrocament del règim franquista, sense la qual cosa no hi ha cap sortida. En lluitar per una Espanya democràtica que deixa obertes totes les vies del desenrotllament sociopolític, ho fem també per una Europa democràtica i socialista, en la qual als treballadors puguin sentir-se de veritat integrats. Aquesta és l'alternativa que nosaltres preconitzem.

V I E T N A M

Contra els nous crims americans

El diumenge, dia 16, a la matinada i complint ordres personals de Nixon, han estat atacades Hanoi i Haifong, les ciutats més importants de la República Democràtica del Vietnam del Nord.

Milers de morts i ferits, danys considerables a tot el Vietnam del Nord han estat els resultats d'aquest atac imperialista.

Aquest crim ha aixecat una gran onada d'indignació arreu del món. Als Estats Units i altres països s'han realitzat nombroses manifestacions de masses al carrer protagonitzades principalment per la joventut. Prohoms de la política americana han criticat enèrgicament l'atac a Hanoi i Haifong. La premsa americana ha condemnat aquest crim caracteritzant-lo d'EXTERMINI COLECTIU.

Tots els pobles i governs del camp socialista, encapçalats per la Unió Soviètica i la Xina Popular, unànimement, han expressat el seu total suport a la lluita heroica dels pobles del Vietnam.

Molts governs capitalistes han desaprovat l'escalada ame-

ricana i recomanen una sortida política a la guerra que els americans menen contra el poble de Vietnam del Sud.

Nixon ha mostrat, una vegada més, la cara repugnant de l'imperialisme americà. Aquest, considerablement afeblit per la victoriosa ofensiva de les forces d'alliberament del Vietnam del Sud, àvid de poder i riquesa, vessa a dolls la sang dels vietnamesos per tal d'impedir que les forces de pau i progrés a Indo-Xina desfacin definitivament els governs titelles.

Malgrat aquesta nova agressió, els resultats obtinguts són francament desastrosos per la política de "vietnamització". NIXON I ELS MILITARISTES DEL PENTAGON ESTAN, AVUI, MES AILLATS QUE MAI EN EL TERRENY NACIONAL I INTERNACIONAL.

El govern del general Franco guarda el silenci de la complicitat davant d'un crim tan monstruós perquè ha lliurat troços del territori espanyol per a la instal·lació de bases aèries i navals americanes, mentre, els monopòlis tanquis sotmeten el país a un brutal colonialisme econòmic. Tot plegat a canvi de suport polític per al trontollant règim opus-franquista.

URGENT: acció i resposta immediata!

Els pobles d'Espanya uneixen la seva indignada protesta al clam de tots els pobles del món contra l'escalada americana i, malgrat la repressió i la clandestinitat, han passat a l'acció. A Barcelona, Terrassa, Sabadell, Baix Llobregat, el Maresme i altres comarques i ciutats de Catalunya, la lluita solidària s'expressa amb l'edició i difusió de centenars de milers d'octavetes, diverses publicacions del PSU, de la Joventut Comunista i altres agrupacions polítiques, amb nombroses pintades de consignes "Vietnam triomfarà", "Tanquis, fora d'Espanya", moltíssimes reunions, xerrades, assemblees, manifestacions al carrer, sessions de cine-fòrum, recollides de diners i medicaments i aturs en centres d'ensenyament com el realitzat per prop de 2.000 alumnes del nocturn de l'Escola Industrial de Sabadell, el dia 17 al vespre, i la "tribuna lliure" de 700 estudiants a la Facultat de Medicina de la Universitat Autònoma de Barcelona, el dia 19, seguida d'una manifestació al carrer i d'enfrontaments amb la policia, així com altres accions universitàries.

Aquestes accions han de ser inici d'una gran ofensiva

antiimperialista dels comunistes i altres revolucionaris, de les més àmplies masses als llocs de treball i centres d'ensenyament, als pobles, ciutats i barriades, als centres legals culturals i d'esbarjo, utilitzant totes les possibilitats d'acció legals i para-legals. Condemnar els atacs imperialistes contra el Vietnam del Nord i mobilitzar el poble contra les bases americanes a Espanya ES AVUI UNA TASCA DE GRAN URGENCIA.

La lluita en favor dels pobles d'Indoxina ha de sortir amb més força dels marcs de la clandestinitat, car aquesta redueix considerablement les possibilitats de mobilització i sensibilització de les masses. Els pobles d'Indoxina tenen a Espanya milions d'amics i simpatitzants. Prova clara n'és l'actitud de simpatia amb què la gran majoria de la premsa, malgrat la censura, tracta la seva lluita i està condemnant amb energia la política nixoniana. IMPOSAR LA DEFENSA DE LA LLUITA DEL POBLE DEL VIETNAM D'UNA MANERA OBERTA, LEGALITZAR-LA PER L'ACCIO I LA FORÇA DE LES MASSES, ES UNA DE LES GRANS TASQUES QUE, A LA VEGADA, FARA AVENÇAR CONSIDERABLEMENT LA CAUSA DE LA LLIBERTAT I LA DEMOCRACIA AL NOSTRE PAIS.